

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg forstår godt, at det er svært at være ordfører for Socialdemokratiet med den fart, der har været på indsatsen, og derfor kan jeg da også godt forstå, at man er nødt til at anvende de her argumenter, når man ikke har nogle reelle ting at sætte i stedet.

Men jeg vil godt sige til den socialdemokratiske ordfører, at det jo ikke er et spørgsmål om aviser, når Sygesikringsforhandlingsudvalget har lavet en undersøgelse, som f.eks. viser, at de 80 mio. kr., der skulle have været sparet på vagtlægeordningen, ikke er sparet.

Det er heller ikke et spørgsmål om avisartikler, når man ved, at 20 pct. af ældregenerationen er de virkelig svage. Og det er heller ikke et spørgsmål om nogen avisartikler, når det har været kendt for alle og enhver, og når man sågar kan slå op i Statistisk Årbog, at man har kunnet fremdatere og vide det. Det er ikke problemer, der er opstået nu; det er problemer, der har været der hele tiden.

Det er heller ikke uvæsentligt, når plejehjems- eller forsorgslederne i Danmark siger, at når det drejer sig om de senildemente, så overtræder de loven hver dag; det synes jeg er forfærdeligt.

Else Winther Andersen (V):

De handicappede, de ældre og de syge spiller en stor rolle i debatten både i dagens Danmark og også i den debat, som vi har i dag. Det er også emner, som for en stor dels vedkommende er sat af borgeren, og det er positivt. Derfor er forespørgslen som sådan jo velvalgt, men jeg må nok sige: Den er meget bred, og det er næsten umuligt at nå omkring alle emnerne.

Det ville være godt, hvis vi med den her debat ville få en mere fremtidsrettet debat om de ønsker, vi kan have for fremtidens pensionister, de handicappede og de psykisk syge.

Hvad er det så, der vil blive brug for? Ja, det er fleksible løsninger på boligområdet, det er større valgmulighed for den enkelte, det er nogle bedre individuelle løsninger, og det er en hurtig opfølgning på sygedagpengene. Men det er også et større ansvar for at tilrettelægge sin tredje alder, og det kan man kun, hvis man er sikker på, at den opsparing, man har foretaget i sit arbejdsliv, ikke bliver ekstra beskattet; og det har vi jo lige erfaret nogle tendenser til ved finanslovudspillet til De Konservative.

Jeg vil ikke lægge skjul på, at Venstre lægger meget stor vægt på, at kommende generationer

af pensionister ikke skal være bange for, hvordan deres økonomiske situation vil være ved pensionsalderens indtræden. Så jeg ville da gerne have stillet det spørgsmål til statsministeren – hvis ellers han havde været her i salen, for jeg forstod, forespørgslen også var rettet til statsministeren – om han vil garantere, at man ikke vil ekstrabeskatte pensionisternes opsparing.

Men ellers er det vel generelt et meget nuanceret billede, der tegner sig, når vi ser på, hvordan problemerne med de ældre og de handicappede løses af kommunerne, for langt de fleste steder da er der jo en god og forsvarlig pleje og omsorg, hvor tingene fungerer med døgnpleje, ældreboliger og boliger, der er tilpasset de handicappede, aflastningspladser for de svageste ældre, ældrecentre, godt netværksarbejde og kontaktpersonordninger for de psykisk syge. Ældrerådene er jo nu ved at blive etableret rundt om i kommunerne, og vi skal fortsætte ad den vej, hvor de ældre og de handicappede selv er med til at tage ansvaret. Fordi man bliver ældre eller har et handicap, er det jo ikke ensbetydende med, at man ikke selv kan planlægge sit indhold i dagligdagen.

Både ældre og de handicappede er lige så vidt forskellige som alle andre befolkningsgrupper, og derfor er det også vigtigt, at politikken på området tilrettelægges efter individuelle behov, for så vil det give den størst mulige livskvalitet. Myten om, at de grupper er ensartede og svage og kræver hjælp, passer jo ikke. De fleste kan godt klare deres hverdag selv og tilrettelægge deres egen tilværelse.

Det er også en misforståelse, at al ældreomsorg og omsorg for de handicappede skal være offentlig. Venstre ønsker at give borgerne frihed til selv at vælge hjemmehjælp, så der kan blive en valgmulighed mellem en privat eller en offentlig løsning, og at man eventuelt kunne købe en tillægsydelse, hvis man ønskede det, så man selv var med til at bestemme og tilrettelægge. Vi oplever også, at flere og flere kommuner giver omsorgen fri til meget stor tilfredshed for deres borgere.

Vi kunne jo også tale om retten til at vælge, hvor man vil have leveret sin mad fra, og hvad med at kunne gå ned på kroen og spise, som man f.eks. kan i Græsted-Gilleleje? Valgfrihed bliver oven i købet ikke dyrere for kommunerne, men bedre for borgerne. Her er et område, hvor det vil være godt med nogle forsøg til at afprøve de forskellige modeller, hvor man indvælger den private omsorg og pleje, også med